

Arrest

nr. 123 745 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat D. VAN EENOO, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U bent geboren in Ordzhonikidzevskaya (ook wel Sleptovsk genoemd) (Ingoesjetië) waar u ook woont. U bent de zoon van H. M. (...) (O.V. xxxxxxx) en de broer van M. M. (...) (O.V. xxxxxxx).

In juni 2004 wordt uw oudste broer A. (...) (ten onrechte) vermoord omdat men dacht dat hij betrokken was bij een terreuraanslag in Nazran waar hij toen aanwezig was nadat hij een ziek familielid had bezocht. Uw vader G. M. (...) dient tegen deze moord een klacht in en wordt daarvoor in maart 2006 opgeroepen door de wijkagent, maar op dat moment verdwijnt hij. Sindsdien heeft u van hem niets meer vernomen.

In november 2007 gaat u met uw vriend As. P. (...) naar het huis van Ad. M. (...) omdat As. (...) een telefoon wil plegen. Op het moment dat u en As. P. (...) buiten aan dat huis staan te wachten, vallen federale militairen binnen omdat een familielid van de familie M. (...) die rebel is dan aanwezig is. De rebel slaagt erin te ontsnappen maar u en As. (...) delen wel in de klappen van de militairen. Jullie worden zelfs meegenomen naar Magas voor ondervraging over de rebel, samen met een politieagent die in de buurt van het huis aan het waken was. Ook een aantal leden van de familie M. (...), waaronder Ad. (...), worden meegenomen. Na tussenkomst van een familielid van de politieagent wordt u echter diezelfde nacht vrijgelaten. Na dit incident blijft u vaak niet thuis. Van uw moeder hoort u dat men nog een aantal keer is langsgelopen in verband met de klacht van uw vader en om haar te bedreigen. Via de kennis van de politieagent krijgt u ook te horen dat u op een zwarte lijst staat van personen die verdacht worden van medewerking aan de rebellen.

Uiteindelijk verlaat u Ingoesjetië op 4 januari 2008. Vanuit Nazran vertrekken u, uw moeder en uw broer M. (...) naar België; daarbij gebruik makend van drie voertuigen. U weet niet door welke landen u gereden heeft. Uw moeder had voor de reis haar intern paspoort en dat van u en uw broer afgegeven aan haar schoonbroer. Op 10 januari 2008 dient uw moeder een asielaanvraag in in België – u en uw broer M. (...) zijn op dat moment nog minderjarig. Op 2 maart 2009 ging het Commissariaat-generaal terzake over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat uw moeder hiertegen een beroep aantekende, werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) echter bevestigd op 29 mei 2009. Haar cassatieberoep bij de Raad van State (RvS) werd op 10 juli 2009 verworpen.

Terwijl u in België bent, wordt u op 14 mei 2013 in Ingoesjetië opgeroepen om uw legerdienst te doen. U wil dit niet doen omdat u vreest in het leger problemen te kennen met Russen uit andere regio's van de Russische Federatie omdat u uit de Kaukasus komt.

Op 28 oktober 2013 dient u net als uw broer M. (...) zelf een eerste asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte en een originele enveloppe met daarin een originele militaire convocatie voor uw legerdienst, een originele convocatie van de politie en een originele brief van uw neef.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde problemen die uw moeder H. M. (...) (O.V. xxxxxxx) had uiteengezet tijdens haar asielaanvraag (CGVS p. 8). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw moeder door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend (een beslissing die in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen), kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw moeder werd genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste (een ondertekend exemplaar is aan uw administratief dossier toegevoegd):

“Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst zetten een aantal elementen met betrekking tot uw reisroute en de daarbij al dan niet gebruikte (reis)documenten uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de federale en andere, in Ingoesjetië actieve, ordediensten ernstig op de helling. U verklaarde dat uw schoonbroer de reis voorbereid had en dat u de binnenlandse paspoorten van u en uw kinderen aan hem had overhandigd voor het vertrek. U hebt deze documenten niet teruggekregen van de chauffeurs. U gaf aan nooit over een internationaal paspoort beschikt te hebben (CGVS I, blz. 4-5). Voorts beweerde u onderweg tweemaal in een ander voertuig te zijn overgestapt en op geen enkel moment tijdens de reis van Ingoesjetië naar België iets gemerkt te hebben van (grens)controles (CGVS I, blz. 4). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u de Europese Unie/het Schengengebied zou zijn binnengekomen zonder geldig internationaal paspoort (en dus ook zonder geldig visum). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die - zoals u - niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Eurozone te kunnen betreden. Verder blijkt uit de genoemde informatie dat aan de Poolse EU-buitengrens bijvoorbeeld systematisch alle vrachtwagens worden gecontroleerd. Omwille van de hoge pakkans worden dan ook maar zelden verstekelingen aangetroffen. Door het feit dat u geen intern paspoort hebt neergelegd, rijst bovendien het vermoeden dat u de uitreiking van een internationaal paspoort en/of een andere registratie tracht te verbergen.

Voorts dient met betrekking tot uw vrees voor de federale en andere, in Ingoesjetië actieve, ordediensten, te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangebracht om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk door hen geïnterviewd werd. U stelde dat uw echtgenoot verscheidene stappen heeft ondernomen om de waarheid aan het licht te brengen aangaande de dood van uw zoon A. (...) (CGVS I, blz. 10-12; CGVS II, blz. 6-8). U kon hier evenwel bijzonder weinig over vertellen, hetgeen hoogst opmerkelijk is. Zo kon u niet zeggen wie er uw echtgenoot had bijgestaan bij het opstellen van zijn verzoekschrift. Evenmin bleek u op de hoogte van de inhoud van het verzoekschrift. U was overigens niet in het bezit van een afschrift ervan. U wist evenmin tot welke precieze politiebureaus en/of gerechtelijke instanties uw echtgenoot zich gewend had. U kon niet zeggen waarom uw echtgenoot op de dag van zijn verdwijning diende te verschijnen op het politiebureau (CGVS II, blz. 6-8). Uw gebrekkige kennis met betrekking tot deze elementen, die de kern van uw asielaanvraag betreffen, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast verklaarde u dat de naam van uw zoon A'. (...) op een zogenaamde zwarte lijst van de ordediensten voorkomt, nadat hij in november 2007 door soldaten opgepakt werd aan het huis van de familie M. (...). U zou zulks vernomen hebben van de neef van uw echtgenoot die het op zijn beurt van de politieagent, die samen met A'. (...) opgepakt was, vernomen had (CGVS I, blz. 7, 12; CGVS II, blz. 3, 4). Ook hieromtrent kon u slechts weinig informatie geven. U beweerde dat er een gezocht strijder aanwezig was in de woning, maar bleek niet te weten om wie het ging (CGVS I, blz. 7). U kende noch de identiteit van de politieagent noch die van diens hooggeplaatst familielid dat zou hebben bemiddeld in de vrijlating (CGVS I, blz. 8; CGVS II, blz. 3). Gezien uw gebrekkige kennis en de toevallige aanwezigheid van uw zoon A'. (...) aan het huis van de familie M. (...) is het weinig geloofwaardig dat de ordediensten uw zoon met de rebellen in verband zouden brengen (en als dusdanig zijn naam op een zogenaamde zwarte lijst geplaatst zouden hebben). U stelde dat de soldaten ingelicht zouden zijn geweest door twee Russische dames, die tegenover het huis van de familie M. (...) wonen, en waarvan gezegd werd dat zij in opdracht van de FSB werkten (CGVS I, blz. 7). Het betreft hier een veronderstelling van u die op geen enkel objectief gegeven gestoeld is. Verder dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u aanvankelijk zei dat S. (...), de neef van uw echtgenoot, na de verdwijning van uw echtgenoot naar het politiebureau in Sleptsovsk geweest was en daar te horen kreeg dat zij uw echtgenoot op de dag van zijn verdwijning niet gezien hadden (CGVS I, blz. 12), beweerde u nadien dat er zich niemand van uw familie naar de politie begeven had (CGVS II, blz. 7). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vertrek uit Ingoesjetië geen pogingen meer hebt ondernomen om eventueel nieuws over uw echtgenoot te vergaren (CGVS II, blz. 5). Een dergelijke houding getuigt van weinig interesse in de problemen waarvoor u gevlucht zou zijn en is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde

vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u vreest terug te keren naar Ingoesjetië omdat uw zoon A'. (...) zijn legerdienst zal moeten gaan vervullen en niet levend terug zal komen (CGVS I, blz. 9, 14) dient erop gewezen te worden dat u niet heeft aangetoond dat uw zoon daadwerkelijk reeds opgeroepen zou zijn. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal schetste u een eenmalige oproeping voor de legerdienst. U verklaarde dat er mensen naar de school van uw zoon kwamen om de jongens in te schrijven voor de medische keuring voor de militaire dienst. Uw zoon zou zich toen niet hebben ingeschreven. Nadien zou begin november 2007, nog voor de arrestatie van uw zoon, een lokale agent dan naar uw woning gekomen zijn om erop te wijzen dat A'. (...) zich alsnog met zijn paspoort naar de inschrijvingspost voor de legerdienst moest begeven (CGVS I, blz. 9). Bij uw tweede gehoor had u het eveneens over de oproeping van uw zoon voor de legerdienst, maar ditmaal stelde u dat hij tweemaal opgeroepen werd, éénmaal in november 2006 en éénmaal in november 2007. Deze tweede oproep zou na zijn arrestatie zijn geweest. Evenzeer ontkende u toen dat er i.v.m. de oproeping van uw zoon voor de legerdienst een wijkagent bij u thuis zou zijn geweest (CGVS II, blz. 9). U verklaarde dat er wel een wijkagent bij uw echtgenoot is gekomen (CGVS II, blz. 9-10). Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen, repliceerde u op weinig afdoende wijze zich niet alle details te herinneren (CGVS II, blz. 10). Hieraan kan overigens nog toegevoegd worden dat elk begin van bewijs – zoals bijvoorbeeld het binnenlands paspoort van uw zoon, waarin de dienstplichtigheid wordt genoteerd - ontbreekt over enige oproeping van uw zoon voor de medische keuring / legerdienst.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen. Zij bevestigen uw identiteit, uw afkomst uit en uw verblijf in Ingoesjetië en het overlijden van uw zoon A. (...), dewelke voor mij niet ter discussie staan. Deze documenten leveren op zich evenwel geen bewijs van de door u beweerde problemen (verdwijning van uw echtgenoot, vermelding van zoon op zwarte lijst) die de aanleiding voor uw vlucht in 2008 zouden hebben gevormd."

De onaannemelijkheid van uw asielrelaas vindt niet enkel zijn oorsprong in de verklaringen die uw moeder had afgelegd (en waarop u zich baseert), maar ook in een aantal verklaringen die u zelf aflegt over feiten die u zelf zou meegemaakt hebben, meer bepaald over uw vasthouding in november 2007 waarna u op een zwarte lijst zou terechtgekomen zijn. Zo verklaart u dat de militairen kwamen binnenvallen omdat een familielid van de M.'s (...) die rebel is op dat moment in hun huis was – u was daar dan toevallig aanwezig en werd zo beschouwd als medestander van deze rebel. U werd daarop meegenomen naar Magas en ondervraagd over deze rebel. Wie die rebel was, weet u evenwel niet te zeggen. In de nacht na uw meenamen werd u alweer vrijgelaten, volgens u dankzij een familielid van de ook meegenomen politieagent met een hoge positie in het leger. Het was ook deze persoon die aan uw familie liet weten dat u sinds uw aanhouding op een zwarte lijst staat van personen die verdacht worden van betrokkenheid bij rebellen. Wat de naam van deze persoon is of wat zijn functie in het leger dan precies is, weet u niet (CGVS p. 9-11). Welnu, als u effectief zou zijn meegenomen door militairen die op zoek waren naar een rebel en u als gevolg daarvan op een zwarte lijst zou zijn beland – volgens u dé reden waarom u op dit moment nog steeds zou worden opgeroepen en niet naar uw land zou terug kunnen (CGVS p. 5-6 & p. 11) – kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u meer weet te vertellen over de rebel in kwestie naar wie de militairen op zoek waren en wie de persoon was dankzij wie u vrijkwam en u bovendien wist te vertellen dat u op de bewuste zwarte lijst stond; te meer als u verklaart dat u bij uw vrijlating door onder andere deze persoon werd opgehaald in Magas (CGVS p. 10). Dit is hier niet het geval. Na vergelijking van uw verklaringen en die van uw moeder dient nog

gewezen te worden op een belangrijke tegenstrijdigheid over wat u zou meegemaakt hebben. Zo verklaart u dat er samen met u ook nog een politieagent werd opgepakt, Ts. (...) genaamd. Via zijn familielid in het leger zou u vrijgekomen zijn en zou u later ook vernomen hebben dat u op de bewuste zwarte lijst zou staan (CGVS p. 10 & p. 11). Uw moeder daarentegen verklaart dat Ts. (...) de naam is van een collega van de politieagent die samen met u was meegenomen – deze collega zou later vermoord zijn (CGVS moeder 21.04.2008 p. 8). Deze tegenstrijdigheid plaatst uw asielrelaas bijkomend op los zand.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas en de feiten gebaseerd op dezelfde elementen als in de asielaanvraag van uw moeder, legt u een aantal documenten voor, meer bepaald een convocatie van de politie en een brief van uw neef T. (...). Om te beginnen dient echter opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in uw geval en dat van uw moeder niet het geval. Wat betreft de convocatie van de politie dient nog gewezen te worden op het volgende. Er staat vermeld dat u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte, maar aangezien u ten tijde van deze oproeping in België was bent u er niet op ingegaan en weet u niet waarvan u verdacht werd volgens deze convocatie. Als u gevraagd wordt of iemand anders gevolg heeft gegeven aan deze convocatie om uit te zoeken waarmee dit te maken had, verklaart u van niet. U zegt ook niet gevraagd te hebben aan uw tante die de convocatie bij u thuis vond of uw neef die ze u opstuurde om dat voor u uit te zoeken (CGVS p. 6). Welnu, als u na vijf jaar uit uw land te zijn weggeweest nog wordt opgeroepen door de politie als verdachte, kan toch verwacht worden dat u op zijn minst redelijke pogingen onderneemt om te achterhalen waarvan u precies verdacht wordt, niet in het minst via uw tante en neef met wie u nog contact heeft (CGVS p. 2). Gelet op het feit dat u deze convocatie linkt aan uw aanhouding en de klacht van uw vader waarvan hierboven reeds werd aangetoond dat deze feiten weinig aannemelijk zijn (CGVS p. 6) en rekening houdend met het feit dat in uw land een grote mate van corruptie heerst waardoor officiële documenten gemakkelijk te krijgen zijn tegen betaling (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), kunnen ernstige vragen gesteld worden bij de werkelijke bewijswaarde van dit document. In verband met de brief van uw neef dient erop gewezen te worden dat dit louter persoonlijke en blote verklaringen bevat van iemand uit uw dichte kennissen- en familiekring waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt en aldus een subjectief karakter draagt. Bovendien blijkt u ook onaannemelijk onwetend over een inhoudelijk element beschreven in deze brief: zo schrijft uw neef dat uw huis is opgeblazen omdat men ontdekte dat jullie huis in jullie afwezigheid werd gebruikt door rebellen om te overnachten. Opvallend genoeg verklaart u niet te weten wat er precies gebeurd is in verband met de overnachtingen van de rebellen en het bombarderen van uw huis en verklaart u dat u daar niet over spreekt aan de telefoon. Als u dan gevraagd wordt wanneer uw huis werd opgeblazen verklaart u 'eind juli denk ik' en zegt u dat u dat weet omdat uw neef u dat vertelde toen u hem belde (CGVS p. 7). Het is niet alleen opmerkelijk dat u aldus tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of u al dan niet met uw neef sprak over dit bombardement, het is ook weinig aannemelijk dat u niets weet over de overnachtingen van de rebellen en de omstandigheden van dit opblazen van uw huis als blijkt dat u wel contact had met uw neef en over dit incident sprak. Als dit effectief zou voorgevallen zijn, kan toch verwacht worden dat u meer weet over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis. Bijgevolg komt de aannemelijkheid van de inhoud van het schrijven van uw neef nogmaals op de helling te staan.

Daarnaast legt u ook uw geboorteakte neer, maar deze bevat enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Bijgevolg zijn deze documenten (convocatie van de politie, brief van uw neef en geboorteakte) niet van die aard dat ze deze beslissing of die van uw moeder zouden kunnen beïnvloeden.

Ten slotte legt u ook een oproeping voor in verband met uw militaire dienstplicht van het militair commissariaat van Sunzhenski rayon dd. 14 mei 2013. U verklaart dat u op dit moment niet terug kan naar uw land omdat u deze legerdienst niet wil doen. Tijdens deze dienstplicht vreest u immers het slachtoffer te worden van pesterijen of zelfs moord omwille van het feit dat u uit de Kaukasus komt, meer bepaald uit Ingoesjetië (CGVS p. 3-4). Het Commissariaat-generaal wenst erop te wijzen dat de door u geuite vrees hieromtrent niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Zo dient er vooreerst op gewezen te worden dat de convocatie die u neerlegt nog niet automatisch betekent dat u effectief uw legerdienst zal moeten vervullen: volgens de wettelijke procedure wordt iedere toekomstige dienstplichtige in het jaar dat hij 17 wordt opgeroepen om zich louter te registreren; hierbij wordt een medische controle uitgevoerd op basis waarvan beslist wordt over de geschiktheid voor de dienstplicht. Daarna wordt de potentiële dienstplichtige vanaf de leeftijd van 18 jaar nogmaals opgeroepen; pas na deze tweede controle wordt beslist over de effectieve inlijving. Een volgende, derde oproeping volgt dan voor de potentiële dienstplichtigen die effectief geschikt werden verklaard voor de legerdienst. Welnu, aangezien u zich op uw zestiende (in 2006) niet had aangemeld voor de eerste medische controle (CGVS p. 4-5),

is het niet zo dat u als gevolg van de door u voorgelegde convocatie meteen effectief uw dienstplicht zou moeten vervullen. Niet alleen zou u daarvoor eerst medisch gekeurd moeten worden, daarnaast moet ook nagegaan worden of u zou kunnen genieten van een vrijstelling. Bovendien dient er gewezen te worden op de mogelijkheid tot alternatieve burgerdienst waartoe een potentiële dienstplichtige steeds een aanvraag kan indienen en wat voor effectieve inlijving eerst door de inschrijvingscommissie moet bestudeerd worden. Welnu, als u al na dit selectieproces zou uitgekozen worden om effectief uw legerdienst te doen, dient erop gewezen te worden dat er wat betreft de Ingoesjen altijd meer kandidaat-vrijwilligers zijn dan de ongeveer 200 plaatsen die jaarlijks voorzien worden voor dienstplichtigen uit Ingoesjetië. Wegens de hoge waardering voor militaire waarden volgens de Ingoesje cultuur en de verhoogde kans op werk bij staatsstructuren na een legerdienst, zijn Noord-Kaukasiërs immers eerder enthousiast om deze legerdienst effectief uit te voeren. In dit opzicht zou het voor u en de militaire organen relatief gemakkelijk zijn een andere vrijwilliger te vinden die uw plaats zou willen innemen. Als u zich, ondanks het hierboven aangehaalde, dan toch zou verplicht zien uw legerdienst te vervullen, dient gewezen te worden op uw verklaringen hierover die niet stroken met de toegevoegde informatie. Zo verklaart u dat Kaukasiërs (o.a. Ingoesjen) altijd alleen of met een heel beperkt aantal in een bepaald bataljon geplaatst worden, zodat die steeds in de minderheid zouden zijn en als gevolg van de kracht van het aantal een gemakkelijk mikpunt van pesterijen zouden vormen. Volgens de toegevoegde informatie echter vermijdt de legertop net de vorming van multi-etnische eenheden om eventuele etnische conflicten te vermijden. Daarenboven merkt de toegevoegde informatie op dat pesterijen en ontgroeningen in het leger een probleem is dat dienstplichtigen van eender welke origine kan treffen. Dat dergelijke praktijken voornamelijk zouden gebeuren met jongens uit de Kaukasus zoals u beweert (CGVS p. 4), stemt hier dus niet mee overeen en betekent bijgevolg niet dat louter uw etnie een oorzaak zou zijn van dergelijke problemen. Meer nog, de Ingoesje autoriteiten houden een permanente controle op de situatie van Ingoesje dienstplichtigen: het militaire commissariaat van Ingoesjetië is verplicht regelmatig te informeren naar eventuele problemen bij de verantwoordelijken van eenheden waar Ingoesje dienstplichtigen gestationeerd zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat uit het louter voorleggen van een convocatie van het militaire commissariaat niet ontegensprekelijk kan besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade.

Op basis van alle bovenstaande elementen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw broer M. M. (...) (O.V. xxxxxxx) – die verklaarde zich voor zijn asielaanvraag net als u te baseren op dezelfde elementen als die van uw moeder tijdens haar asielaanvraag (CGVS broer p. 5) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U bent geboren in Ordzhonikidzevskaya (ook wel Sleptovsk genoemd) (Ingoesjetië) waar u ook woont. U bent de zoon van H. M. (...) (O.V. xxxxxxx) en de broer van A'. M. (...) (O.V. xxxxxxx).

In 2004 wordt uw oudste broer A. (...) vermoord omdat men dacht dat hij betrokken was bij een terreuraanslag in Nazran waar hij toen toevallig aanwezig was. In 2006 verdwijnt uw vader en sindsdien heeft u van hem niets meer vernomen. U vermoedt dat zijn verdwijning te maken heeft met de dood van uw broer en de aanslag. Uw moeder wordt bedreigd en ook uw andere broer A'. (...) wordt meegenomen. Gezien uw jonge leeftijd op dat moment, had u zelf geen persoonlijke feiten meegemaakt wegens deze problemen van uw familie.

Uiteindelijk verlaat u Ingoesjetië op 4 januari 2008. Vanuit Nazran vertrekken u, uw moeder en uw broer A'. (...) met een minibus. Later reizen jullie met een vrachtwagen en een gewone auto verder tot jullie in België aankomen. U weet niet door welke landen u gereden heeft. Uw moeder had voor de reis haar intern paspoort en dat van u en uw broer afgegeven aan haar schoonbroer die alles met de smokkelaar regelde. Op 10 januari 2008 dient uw moeder een asielaanvraag in in België – u en uw broer A'. (...) zijn op dat moment nog minderjarig. Op 2 maart 2009 ging het Commissariaat-generaal terzake over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat uw moeder hiertegen een beroep aantekende, werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) echter bevestigd op 29 mei 2009. Haar cassatieberoep bij de Raad van State (RvS) werd op 10 juli 2009 verworpen.

Terwijl u in België bent wordt u op 23 mei 2013 in Ingoesjetië opgeroepen om uw legerdienst te doen. U wil dit niet doen omdat ze in het leger vechten en zelfs mensen vermoorden.

Op 28 oktober 2013 dient u net als uw broer A'. (...) zelf een eerste asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte en een originele militaire convocatie voor uw legerdienst.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde problemen die uw moeder H. M. (...) (O.V. xxxxxxx) had uiteengezet tijdens haar asielaanvraag – u verklaart in verband met deze problemen zelf nooit iets meegemaakt te hebben (CGVS p. 5-6). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw moeder door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend (een beslissing die in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen), kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw moeder werd genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste (een ondertekend exemplaar is aan uw administratief dossier toegevoegd):

“Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst zetten een aantal elementen met betrekking tot uw reisroute en de daarbij al dan niet gebruikte (reis)documenten uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de federale en andere, in Ingoesjetië actieve, ordediensten ernstig op de helling. U verklaarde dat uw schoonbroer de reis voorbereid had en dat u de binnenlandse paspoorten van u en uw kinderen aan hem had overhandigd voor het vertrek. U hebt deze documenten niet teruggekregen van de chauffeurs. U gaf aan nooit over een internationaal paspoort beschikt te hebben (CGVS I, blz. 4-5). Voorts beweerde u onderweg tweemaal in een ander voertuig te zijn overgestapt en op geen enkel moment tijdens de reis van Ingoesjetië naar België iets gemerkt te hebben van (grens)controles (CGVS I, blz. 4). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u de Europese Unie/het Schengengebied zou zijn binnengekomen zonder geldig internationaal paspoort (en dus ook zonder geldig visum). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die - zoals u - niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Eurozone te kunnen betreden. Verder blijkt uit de genoemde informatie dat aan de Poolse EU-buitengrens bijvoorbeeld systematisch alle vrachtwagens worden gecontroleerd. Omwille van de hoge pakkans worden dan ook maar zelden verstekelingen aangetroffen. Door het feit dat u geen intern paspoort hebt neergelegd, rijst bovendien het vermoeden dat u de uitreiking van een internationaal paspoort en/of een andere registratie tracht te verbergen.

Voorts dient met betrekking tot uw vrees voor de federale en andere, in Ingoesjetië actieve, ordediensten, te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangebracht om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk door hen geïnterviewd werd. U stelde dat uw echtgenoot verscheidene stappen heeft ondernomen om de waarheid aan het licht te brengen aangaande de dood van uw zoon A. (...) (CGVS I, blz. 10-12; CGVS II, blz. 6-8). U kon hier evenwel bijzonder weinig over vertellen, hetgeen hoogst opmerkelijk is. Zo kon u niet zeggen wie er uw echtgenoot had bijgestaan bij het opstellen van zijn verzoekschrift. Evenmin bleek u op de hoogte van de inhoud van het verzoekschrift. U was overigens niet in het bezit van een afschrift ervan. U wist evenmin tot welke precieze politiebureaus en/of gerechtelijke instanties uw echtgenoot zich gewend had. U kon niet zeggen waarom uw echtgenoot op de dag van zijn verdwijning diende te verschijnen op het politiebureau (CGVS II, blz. 6-8). Uw gebrekkige kennis met betrekking tot deze elementen, die de kern van uw asielrelaas betreffen, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast verklaarde u dat de naam van uw zoon A'. (...) op een zogenaamde zwarte lijst van de ordediensten voorkomt, nadat hij in november 2007 door soldaten opgepakt werd aan het huis van de familie M. (...). U zou zulks vernomen hebben van de neef van uw echtgenoot die het op zijn beurt van de politieagent, die samen met A'. (...) opgepakt was, vernomen had (CGVS I, blz. 7, 12; CGVS II, blz. 3, 4). Ook hieromtrent kon u slechts weinig informatie geven. U beweerde dat er een gezocht strijder aanwezig was in de woning, maar bleek niet te weten om wie het ging (CGVS I, blz. 7). U kende noch de identiteit van de politieagent noch die van diens hooggeplaatst familielid dat zou hebben bemiddeld in de vrijlating (CGVS I, blz. 8; CGVS II, blz. 3). Gezien uw gebrekkige kennis en de toevallige aanwezigheid van uw zoon A'. (...) aan het huis van de familie M. (...) is het weinig geloofwaardig dat de ordediensten uw zoon met de rebellen in verband zouden brengen (en als dusdanig zijn naam op een zogenaamde zwarte lijst geplaatst zouden hebben). U stelde dat de soldaten ingelicht zouden zijn geweest door twee Russische dames, die tegenover het huis van de familie M. (...) wonen, en waarvan gezegd werd dat zij in opdracht van de FSB werkten (CGVS I, blz. 7). Het betreft hier een veronderstelling van u die op geen enkel objectief gegeven gestoeld is. Verder dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u aanvankelijk zei dat S. (...), de neef van uw echtgenoot, na de verdwijning van uw echtgenoot naar het politiebureau in Sleptsovsk geweest was en daar te horen kreeg dat zij uw echtgenoot op de dag van zijn verdwijning niet gezien hadden (CGVS I, blz. 12), beweerde u nadien dat er zich niemand van uw familie naar de politie begeven had

(CGVS II, blz. 7). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vertrek uit Ingoesjetië geen pogingen meer hebt ondernomen om eventueel nieuws over uw echtgenoot te vergaren (CGVS II, blz. 5). Een dergelijke houding getuigt van weinig interesse in de problemen waarvoor u gevlucht zou zijn en is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u vreest terug te keren naar Ingoesjetië omdat uw zoon A'. (...) zijn legerdienst zal moeten gaan vervullen en niet levend terug zal komen (CGVS I, blz. 9, 14) dient erop gewezen te worden dat u niet heeft aangetoond dat uw zoon daadwerkelijk reeds opgeroepen zou zijn. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal schetste u een eenmalige oproeping voor de legerdienst. U verklaarde dat er mensen naar de school van uw zoon kwamen om de jongens in te schrijven voor de medische keuring voor de militaire dienst. Uw zoon zou zich toen niet hebben ingeschreven. Nadien zou begin november 2007, nog voor de arrestatie van uw zoon, een lokale agent dan naar uw woning gekomen zijn om erop te wijzen dat A'. (...) zich alsnog met zijn paspoort naar de inschrijvingspost voor de legerdienst moest begeven (CGVS I, blz. 9). Bij uw tweede gehoor had u het eveneens over de oproeping van uw zoon voor de legerdienst, maar ditmaal stelde u dat hij tweemaal opgeroepen werd, éénmaal in november 2006 en éénmaal in november 2007. Deze tweede oproep zou na zijn arrestatie zijn geweest. Evenzeer ontkende u toen dat er i.v.m. de oproeping van uw zoon voor de legerdienst een wijkagent bij u thuis zou zijn geweest (CGVS II, blz. 9). U verklaarde dat er wel een wijkagent bij uw echtgenoot is gekomen (CGVS II, blz. 9-10). Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen, repliceerde u op weinig afdoende wijze zich niet alle details te herinneren (CGVS II, blz. 10). Hieraan kan overigens nog toegevoegd worden dat elk begin van bewijs – zoals bijvoorbeeld het binnenlands paspoort van uw zoon, waarin de dienstplichtigheid wordt genoteerd – ontbreekt over enige oproeping van uw zoon voor de medische keuring / legerdienst.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen. Zij bevestigen uw identiteit, uw afkomst uit en uw verblijf in Ingoesjetië en het overlijden van uw zoon A. (...), dewelke voor mij niet ter discussie staan. Deze documenten leveren op zich evenwel geen bewijs van de door u beweerde problemen (verdwijning van uw echtgenoot, vermelding van zoon op zwarte lijst) die de aanleiding voor uw vlucht in 2008 zouden hebben gevormd."

Uw geboorteakte bevat enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Dit document is bijgevolg niet van die aard dat het deze beslissing of die van uw moeder zou kunnen beïnvloeden.

Daarnaast legt u ook een oproeping voor in verband met uw militaire dienstplicht van het militair commissariaat van Sunzhenski rayon dd. 23 mei 2013. U verklaart dat dit niets te maken heeft met uw problemen of die van uw moeder en voegt eraan toe dat ze in het leger meestal vechten en zelfs mensen vermoorden – of men ook u zou doden of iets aandoen in het leger weet u evenwel niet (CGVS p. 3-4). Welnu, in dit opzicht verandert deze oproeping niets aan de beslissing van uw moeder waarop u zich voor uw asielaanvraag baseert. Er dient over dit document bovendien dezelfde opmerking gemaakt te worden als bij uw broer A'. M. (...) (O.V. xxxxxxx) die ter staving van zijn asielaanvraag ook een dergelijke oproeping voorlegt:

"U verklaart dat u op dit moment niet terug kan naar uw land omdat u deze legerdienst niet wil doen. Tijdens deze dienstplicht vreest u immers het slachtoffer te worden van pesterijen of zelfs moord omwille van het feit dat u uit de Kaukasus komt, meer bepaald uit Ingoesjetië (CGVS p. 3-4). Het Commissariaat-generaal wenst erop te wijzen dat de door u geuite vrees hieromtrent niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier

is toegevoegd. Zo dient er vooreerst op gewezen te worden dat de convocatie die u neerlegt nog niet automatisch betekent dat u effectief uw legerdienst zal moeten vervullen: volgens de wettelijke procedure wordt iedere toekomstige dienstplichtige in het jaar dat hij 17 wordt opgeroepen om zich louter te registreren; hierbij wordt een medische controle uitgevoerd op basis waarvan beslist wordt over de geschiktheid voor de dienstplicht. Daarna wordt de potentiële dienstplichtige vanaf de leeftijd van 18 jaar nogmaals opgeroepen; pas na deze tweede controle wordt beslist over de effectieve inlijving. Een volgende, derde oproeping volgt dan voor de potentiële dienstplichtigen die effectief geschikt werden verklaard voor de legerdienst. Welnu, aangezien u zich op uw zestiende (in 2006) niet had aangemeld voor de eerste medische controle (CGVS p. 4-5), is het niet zo dat u als gevolg van de door u voorgelegde convocatie meteen effectief uw dienstplicht zou moeten vervullen. Niet alleen zou u daarvoor eerst medisch gekeurd moeten worden, daarnaast moet ook nagegaan worden of u zou kunnen genieten van een vrijstelling. Bovendien dient er gewezen te worden op de mogelijkheid tot alternatieve burgerdienst waartoe een potentiële dienstplichtige steeds een aanvraag kan indienen en wat voor effectieve inlijving eerst door de inschrijvingscommissie moet bestudeerd worden. Welnu, als u al na dit selectieproces zou uitgekozen worden om effectief uw legerdienst te doen, dient erop gewezen te worden dat er wat betreft de Ingoesjen altijd meer kandidaat-vrijwilligers zijn dan de ongeveer 200 plaatsen die jaarlijks voorzien worden voor dienstplichtigen uit Ingoesjetië. Wegens de hoge waardering voor militaire waarden volgens de Ingoesje cultuur en de verhoogde kans op werk bij staatsstructuren na een legerdienst, zijn Noord-Kaukasiërs immers eerder enthousiast om deze legerdienst effectief uit te voeren. In dit opzicht zou het voor u en de militaire organen relatief gemakkelijk zijn een andere vrijwilliger te vinden die uw plaats zou willen innemen. Als u zich, ondanks het hierboven aangehaalde, dan toch zou verplicht zien uw legerdienst te vervullen, dient gewezen te worden op uw verklaringen hierover die niet stroken met de toegevoegde informatie. Zo verklaart u dat Kaukasiërs (o.a. Ingoesjen) altijd alleen of met een heel beperkt aantal in een bepaald bataljon geplaatst worden, zodat die steeds in de minderheid zouden zijn en als gevolg van de kracht van het aantal een gemakkelijk mikpunt van pesterijen zouden vormen. Volgens de toegevoegde informatie echter vermijdt de legertop net de vorming van multi-etnische eenheden om eventuele etnische conflicten te vermijden. Daarenboven merkt de toegevoegde informatie op dat pesterijen en ontgroeningen in het leger een probleem is dat dienstplichtigen van eender welke origine kan treffen. Dat dergelijke praktijken voornamelijk zouden gebeuren met jongens uit de Kaukasus zoals u beweert (CGVS p. 4), stemt hier dus niet mee overeen en betekent bijgevolg niet dat louter uw etnie een oorzaak zou zijn van dergelijke problemen. Meer nog, de Ingoesje autoriteiten houden een permanente controle op de situatie van Ingoesje dienstplichtigen: het militaire commissariaat van Ingoesjetië is verplicht regelmatig te informeren naar eventuele problemen bij de verantwoordelijken van eenheden waar Ingoesje dienstplichtigen gestationeerd zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat uit het louter voorleggen van een convocatie van het militaire commissariaat niet ontegensprekelijk kan besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade."

Op basis van alle bovenstaande elementen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw broer A'. M. (...) (O.V. xxxxxxxx) – die verklaarde zich voor zijn asielaanvraag net als u te baseren op dezelfde elementen als die van uw moeder tijdens haar asielaanvraag (CGVS broer p. 8) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partijen gaan in op de motieven van de bestreden beslissing en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich bij het indienen van hun asielaanvraag in hooforde steunen op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de asielaanvraag van hun moeder. De Raad wijst erop dat bij de asielaanvraag van hun moeder werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar asielrelaas niet geloofwaardig werd geacht. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 28 248 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 mei 2009, waartegen het beroep bij de Raad van State verworpen werd. De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van het door verzoekende partijen aangevoerde middel met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van nieuwe gegevens.

2.2.4.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat, indien eerste verzoekende partij effectief zou zijn meegenomen door militairen die op zoek waren naar een rebel en zij als gevolg daarvan op een zwarte lijst zou zijn beland, redelijkerwijs kan worden verwacht dat eerste verzoekende partij meer weet te vertellen over de rebel in kwestie naar wie de militairen op zoek waren en wie de persoon was dankzij wie zij vrijkwam en haar bovendien wist te vertellen dat zij op de bewuste zwarte lijst stond, te meer daar zij bij haar vrijlating door onder andere deze persoon zou zijn opgehaald in Magas, en met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en deze van haar moeder omtrent de vraag wie 'Ts.' is, stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij enkel wist dat er een familielid in het leger van de politieagent Ts., die samen met haar opgepakt was, haar ook heeft kunnen vrij krijgen. Verzoekende partijen merken op dat zij door verwerende partij nooit geconfronteerd werden met de verklaring van hun moeder dat Ts. de naam zou zijn van een collega – die later vermoord zou zijn – van de meegenomen politieagent. Eerste verzoekende partij blijft er alleszins bij dat het wel degelijk de naam was van de meegenomen politieagent en geen collega. Verder geven verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij de naam niet weet van de persoon dankzij wie zij vrijkwam en evenmin weet wie de rebel in kwestie was naar wie de militairen op zoek waren. Ten slotte wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij via haar oom te weten gekomen is dat zij op een zwarte lijst stond.

2.2.4.2. Waar verzoekende partijen opmerken dat het via haar oom is dat eerste verzoekende partij te weten gekomen is dat zij op een zwarte lijst stond, wijst de Raad erop dat het weliswaar de oom van verzoekende partijen was die eerste verzoekende partij hiervan op de hoogte bracht, maar dat het niettemin het familielid van Ts. was dat beweerde dat eerste verzoekende partij op een zwarte lijst staat: *“Quid zwarte lijst?”*

Dat betekent dat als je eenmaal op die lijst staat, is er voortdurend controle. Als er iets gebeurt, word je meegenomen. Je kan foutief beschuldigd worden.

Hoe weet u precies dat u daar op staat?

Dat familielid van Ts. (...) heeft dat gezegd. Dat zei mijn oom aan mij.” (administratief dossier A. M., stuk 5, hoorverslag CGVS d.d. 10/12/2013, p. 11; administratief dossier M. M., stuk 13, deel 5). In dit licht is het dan ook volstrekt onaannemelijk dat eerste verzoekende partij de naam van deze belangrijke persoon in haar asielaanvraag – dankzij wie verzoekende partij vrijkwam, die haar bovendien wist te vertellen dat zij op een zwarte lijst stond en door wie, onder andere, zij bij haar vrijlating zou zijn opgehaald in Magas – niet zou weten.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat zij niet geconfronteerd werden met de verklaring van hun moeder dat Ts. de naam zou zijn van een collega – die later vermoord zou zijn – van de meegenomen politieagent, merkt de Raad op dat verzoekende partijen de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en deze van haar moeder, maar *in casu* niet overtuigen. Verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift immers tot het verwijzen naar de door eerste verzoekende partij gegeven verklaring als zijnde de juiste versie van de feiten, hetgeen evenwel niet volstaat om desbetreffende motivering van verwerende partij in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van personen die, steunend op hetzelfde asielaanvraag, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielaanvraag (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot het herhalen van eerder gegeven verklaringen en het bevestigen van de onwetendheden in hoofde van eerste verzoekende partij, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.5.1. Waar verwerende partij betreffende de bijgebrachte convocatie van de politie opmerkt dat eerste verzoekende partij heeft nagelaten via haar tante en neef, met wie zij nog contact heeft, te achterhalen waarvan zij precies verdacht wordt, voeren verzoekende partijen aan dat zij hun familieleden niet in gevaar willen brengen en wijzen ze op de mogelijkheid dat de telefoongesprekken worden afgeluisterd.

2.2.5.2. Vooreerst dient te worden aangestipt dat van een asielzoeker redelijkerwijs wordt verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. De vaststelling dat eerste verzoekende partij heeft nagelaten na te gaan waarvan zij verdacht werd volgens deze convocatie, en dit ondanks het feit dat zij zelf aangaf nog contact te hebben met haar tante en haar neef, wijst op een grove desinteresse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het verweer als zou de telefoonlijn afgeluisterd worden, doet geen afbreuk aan de desbetreffende motivering van verwerende partij daar er ook andere communicatiemogelijkheden voorhanden zijn om dergelijke informatie te verkrijgen. Zo blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij communiceert met haar tante en haar neef zowel via telefoon als via Skype, en dat haar neef haar ook reeds een brief heeft kunnen sturen samen met de convocaties (administratief dossier A. M., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 10/12/2013, p. 2 en 3; administratief dossier M. M., stuk 13, deel 5).

2.2.6.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij onaannemelijk onwetend is over een inhoudelijk element beschreven in de door haar aangebrachte brief van haar neef T., meer bepaald over wat er precies gebeurd is in verband met de overnachtingen van de rebellen en het bombarderen van haar huis, merken verzoekende partijen opnieuw op dat zij hun familieleden niet in gevaar wensen te brengen door hierover via telefonisch contact enige uitleg te willen verkrijgen en wijzen zij op de mogelijkheid dat de telefoongesprekken worden afgeluisterd.

2.2.6.2. De Raad herhaalt vooreerst dat er ook andere communicatiemogelijkheden zijn dan via de telefoon om deze informatie te verkrijgen. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij reeds met haar neef via de telefoon heeft gesproken over het bombardement van haar huis (administratief dossier A. M., stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 10/12/2013, p. 7; administratief dossier M. M., stuk 13, deel 5). Bovenstaand betoog komt dan ook geenszins overtuigend over en is niet van aard haar onwetendheid desbetreffend afdoende te verklaren.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen opperen dat de door hen neergelegde oproepingsbrieven wel degelijk originele documenten betreffen, waarbij zij verwijzen naar het als bijlage bij de "COI Focus: Ingouchie – Service militaire" van 13 december 2013 gevoegde voorbeeld van een oproepingsformulier (administratief dossier A. M., stuk 13, deel 3; administratief dossier M. M., stuk 13, deel 3), merkt de Raad op dat nergens in de motivering van verwerende partij gesteld wordt dat de oproepingen in verband met hun militaire dienstplicht niet origineel zouden zijn. Derhalve mist dit argument feitelijke grondslag.

2.2.8.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat de door verzoekende partijen geuite vrees om het slachtoffer te worden van pesterijen of zelfs moord omwille van het feit dat zij uit de Kaukasus komen, meer bepaald uit Ingoesjetië, niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, betogen verzoekende partijen dat de door hen aangehaalde mogelijke problemen in verband met hun dienstplicht als gevolg van hun etnie wel degelijk nog bestaan. Zij verwijzen naar de hieromtrent aan het administratief dossier gevoegde informatie (administratief dossier A. M., stuk 13, deel 4; administratief dossier M. M., stuk 13, deel 4) waaruit blijkt dat de omstandigheden in het Russische leger nog steeds slecht zijn. Nieuwe rekruten kunnen worden onderworpen aan vernedering en mishandeling, vaak in het kader van brute ontgroeningspraktijken, waarbij geregeld Russische soldaten om het leven komen als gevolg van mishandeling en vermeende zelfmoord. Verzoekende partijen voegen desbetreffend tevens een internetartikel van 5 februari 2014 als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 3) omtrent de NGO 'Information and Human Rights Center' in Yekaterinburg die zich speciaal inzet voor de bescherming van dienstplichtigen tegen ontgroening en andere mistoestanden en die zich ook bezighoudt met juridische hulpverlening aan de slachtoffers en hun familie.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand verweer allesbehalve afbreuk doet aan desbetreffende motivering van verwerende partij. Immers tonen verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de mogelijkheid dat nieuwe rekruten worden onderworpen aan vernedering en

mishandeling, vaak in het kader van brute ontgroeningspraktijken, hetgeen in de bestreden beslissingen overigens niet wordt ontkend, en de verwijzing naar het bestaan van een NGO die zich zou inzetten tegen deze praktijken, op geen enkele manier aan dat dergelijke praktijken voornamelijk zouden gebeuren met jongens uit de Kaukasus zoals zij beweren. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Volledigheidshalve wijst de Raad er bovendien op dat, zoals ook verwerende partij motiveert, uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier A. M., stuk 13, delen 3 en 4; administratief dossier M. M., stuk 13, delen 3 en 4) blijkt dat de kans eerder klein is dat verzoekende partijen verplicht zouden worden om hun legerdienst te vervullen. Vooreerst is het niet zo dat verzoekende partijen als gevolg van de door hen voorgelegde convocatie meteen effectief hun dienstplicht zouden moeten vervullen, daar zij eerst medisch gekeurd moeten worden en er tevens ook nagegaan moet worden of zij zouden kunnen genieten van een vrijstelling. Daarnaast kunnen potentiële dienstplichtigen een aanvraag indienen voor een alternatieve burgerdienst, wat voor effectieve inlijving door een inschrijvingscommissie moet bestudeerd worden. Ten slotte dient erop gewezen te worden dat er wat betreft de Ingoesjen altijd meer kandidaat-vrijwilligers zijn dan de ongeveer 200 plaatsen die jaarlijks voorzien worden voor dienstplichtigen uit Ingoesjetië, wegens de hoge waardering voor militaire waarden volgens de Ingoesje cultuur en de verhoogde kans op werk bij staatsstructuren na een legerdienst. Het zou dan ook voor verzoekende partijen en de militaire organen relatief gemakkelijk zijn om andere vrijwilligers te vinden die hun plaats zouden willen innemen. Verzoekende partijen laten deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.9 Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen benadrukken, onder verwijzing naar de aan het administratief dossier toegevoegde "*COI Focus: Ingoesjetië – Veiligheidssituatie*" d.d. 3 september 2013, dat de veiligheid in Ingoesjetië actueel nog steeds ernstig en precair is, waarbij niet kan worden uitgesloten dat er burgerslachtoffers zouden vallen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige veiligheidsincidenten, mensenrechtenschendingen en gewelddadige incidenten tussen rebellen en ordetroepen – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Dit klemt des te meer nu uit de "*COI Focus: Ingoesjetië – Veiligheidssituatie*" d.d. 3 september 2013 (administratief dossier A. M., stuk 13, deel 1; administratief dossier M. M., stuk 13, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat, ondanks een toename van het aantal incidenten, gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door de verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Ingoesjetië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Inzake de opmerking van verzoekende partijen dat er een virtuele afwezigheid is van lokale onafhankelijke nieuwsbronnen in Ingoesjetië, wijst de Raad erop dat de door het Commissariaat-generaal aangewende informatie gebaseerd is op verschillende betrouwbare en objectieve bronnen. Verzoekende partijen laten na enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen

aan de hand waarvan zij kunnen aantonen dat deze informatie niet correct of niet meer actueel zou zijn. Waar verzoekende partijen nog opmerken dat de nood aan subsidiaire bescherming prospectief dient te worden beoordeeld, en niet retrospectief, waarbij het verleden in beginsel geen beslissende rol speelt, maar waarbij verwerende partij in de toekomst dient te kijken, wijst de Raad erop dat een *actuele* beoordeling vereist is van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoekende partijen mogelijks zouden lopen. Verzoekende partijen doen niet de minste poging om aan te tonen dat de situatie in Ingoesjetië thans niet meer in overeenstemming zou zijn met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT